

[Heinesen]

først da henvendte regeringen sig til socialdemokratiet. Først da regeringen var ved at komme i mindretal på spørgsmålet om forsvarsbesparelser og på pensionsbeskatningsspørgsmålet, og da regeringen var kørt fast i sagen om seminarienedlæggelser osv., henvendte regeringen sig til socialdemokratiet.

På alle tre områder har vi i de sidste par uger og dage fundet løsninger og har indgået forlig, og det er dog ingen selvfølge. Forud ligger regeringens ensidige overenskomstindgreb, som vi er imod. Forud ligger nedskæringer, som vi er imod ud fra sociale grunde. Ikke desto mindre har vi herefter løst besværlige og upopulære opgaver sammen med regeringen, fordi vi mener, at det er en økonomisk nødvendighed, og fordi socialdemokratiet blev imødekommet i et rimeligt omfang i disse spørgsmål. Hr. Gammelgaard og især hr. Fogh Rasmussen talte, som om de ikke havde opdaget det.

Også af en anden grund var det højst ejendommeligt at høre de borgerlige ordførere skælde ud på socialdemokratiet og samtidig rose fremskridtspartiet og det borgerlige flertal netop i dag. For hvad er det, denne debat skal munde ud i? Ja, den skulle jo gerne munde ud i, at vi fik vedtaget en finanslov. Er det så regeringens parlamentariske grundlag, der om nogle timer stemmer en finanslov igennem? Er det folketingets borgerlige flertal, der bærer finansloven hjem i dag? Er det fremskridtspartiet, der stemmer for finansloven i dag? Nej, det er det ikke. Fremskridtspartiet, som jo er en del af regeringens parlamentariske grundlag, stemmer imod finansloven, mens socialdemokratiet stemmer for den. Denne enkle kendsgerning synes jeg det havde været rart, om man havde kunnet spore i regeringspartiernes ordførertaler.

Hr. Bilgrav-Nielsen havde en på mange måder interessant sammenligning af den socialdemokratiske regerings forhandlingsoplæg af 1. september i år og så den borgerlige regerings økonomiske politik – jeg kunne såmænd følge det et langt stykke ad vejen – men hr. Bilgrav-Nielsen savnede en indkomspolitik i vort oplæg. Derfor skal jeg minde om, at dette oplæg af 1. september indeholdt en klar tilkendegivelse om, at lønomkostningerne her i landet skulle stige mindre end i de lande, vi konkurrerer med. Men hr. Bilgrav-Nielsen vil i vores oplæg ikke kunne finde en indkomspolitik, som

ensidigt vender sig imod lønmodtagerne, og heller ikke en indkomspolitik, som uden nogen som helst saglig grund skulle gennemtvinges uden nogen form for kontakt eller drøftelse med arbejdsmarkedets parter. Men var det det, som det radikale venstre og hr. Bilgrav-Nielsen savnede i vores oplæg?

I modsætning til, hvad hr. Fogh Rasmussen påstod, vil hr. Bilgrav-Nielsen heller ikke i vort oplæg kunne finde socialt urimelige besparelser og heller ikke besparelser, der er så store, at arbejdsløsheden stiger kraftigt i de kommende år som en konsekvens af den økonomiske politik, som regeringen fører, som følge af en for stor finanspolitisk stramning. Men det var vel heller ikke det, som det radikale venstre savnede i vores oplæg.

Jeg forstod, at hr. Bilgrav-Nielsen havde læst budgetoversigten, og jeg går ud fra, at hr. Fogh Rasmussen også har læst den. Den indeholder i en enkelt sætning en prisværdigt klar sammenfatning af det, som er vores hovedindvending imod regeringens økonomiske politik. »Som følge af afdæmpningen af den indenlandske efterspørgsel« – og her slutter citatet, som er en klar konsekvens af regeringens økonomiske politik – »stiger arbejdsløsheden i forhold til skønnet i september«. Klarere kan det dårlig siges. Det er først og fremmest denne forværring af arbejdsløsheden, som er en følge af regeringens økonomiske politik, vi er imod. Det er vores hovedindvending imod denne politik.

(Kort bemærkning).

Fogh Rasmussen (V):

Det, jeg har bebrejdet socialdemokratiet, er, at der er en skærende kontrast imellem det, socialdemokratiet har skrevet i den daværende socialdemokratiske regerings oplæg af 1. september i år, og så det, socialdemokratiet gør, og det, socialdemokratiet siger på nuværende tidspunkt. I oplægget af 1. september sagde den daværende socialdemokratiske regering, at væksten i statens underskud skal standses. Dengang var underskuddet beregnet til at blive 74 mia kr., og den daværende socialdemokratiske regering lagde en spareplan frem på 10 mia kr. I mellemtiden er skønnet over underskuddet vokset til over 80 mia kr., og den nye regering har så levet op til målsætningen om at bremse stigningen i statens underskud ved at lægge en besparel-